

Daniel I. († 9. srpna 1167 u Ancony, Itálie) byl pražský biskup v letech 1148 – 1167, rádce a diplomat krále Vladislava II. a císaře Fridricha I. Barbarossy, syn kanovníka Magnuse a byl také nazván synovcem olomouckého biskupa Jindřicha Zdíka.

Vzdělání nabyt v Paříži, byl vynikající stylist a na svých nepřetržitých zahraničních cestách s vášní skupoval knihy, jež přivážel do Čech. Vynikající služby prokázal knížeti Vladislavovi II. jako jeho "ministr zahraničí". Z jeho pověření se zúčastnil na přelomu čtyřicátých a padesátých let několika říšských sněmů, čímž si získal dobrý přehled o politické konstelaci v říši, ujednal Vladislavův sňatek s Juditou, dcerou durynského lankraběte Ludvíka Železného, a pak získal slib Fridricha Barbarossy, že Vladislavovi propůjčí královský titul za pomoc na válečné výpravě proti Milánu. Této výpravě se sám osobně zúčastnil v čele svého zbrojného lidu a po Vladislavově korunovaci zůstal v Itálii v císařových službách, což jej přivedlo k zaujetí ghibellinského stanoviska, tj. k opuštění papeže Alexandra III. a k uznání vzdoropapežů Viktora IV. a Paschala III. Tak byl i český stát stržen do schizmatu s výjimkou premonstrátů a cisterciáků, kteří zůstali věrní Alexandrovi III. I když biskup Daniel strávil většinu času mimo diecézi, prokázal jí značnou službu novou reorganizací pražské kapituly, resp. pověřením pražských kanovníků církevně organizačními úkoly jako arcijáhnů. Daniel zemřel roku 1167 v Itálii u Ancony.

Byl také například u založení Sedleckého cisterciáckého kláštera.

ZDROJ: wikipedia.org